

de... Mine ise Bağcılar'a gelmeyeip işten ayrıldı. Onu hep Harbiye'de yedinci katta pencere önündeki şahane İstanbul panoramalı masasında oturup ciddi ciddi çalışırken anımsarım. Benimse tam 30 yıldır *Arredamento*'da bir çalışma odam, yerim, hatta masam bile olmadı. İhtiyacım da olmadı. Dolayısıyla, iktidarı ve siyasallığı mekansal bir gerçeklik diye anlatan Lefevbre'in yanıldığına kesinlikle eminim. Her tür iktidar mekansallığı, mimari görünürlüğü aşabildiği, “mekandan münezze” ve yerötesi olabildiği zaman güçlüdür. Tüm inşaat ve yapı sever siyasetçilere önemle duyururum.

Şubat 1998'de 100. sayıda dergi bir büyük değişimi gerçekleştirdi: Adı *Arredamento Dekorasyon*'du; gerçek kimliğini yansıtmayan bu adı değiştirip *Arredamento Mimarlık* yaptım. “Yaptım” diyorum, çünkü derginin o zamanki sahibi Bülent Özukan'ın az da olsa kuşkuları vardı. Onu bu ad değişikliğinin daha doğru olacağına ikna ettim. Sağolsun, beni kırmadı. Dergideki değişim addan öteye geçip içeriğe de yansısı kuşkusuz. Artık kalitesi çok tartışılır konut dekorasyonlarına yer verme gereği kalmadı.

O sırada bir başka önemli değişiklik yayıncılık teknolojisinde gerçekleşti. Önceleri 6-7 kişilik bir kadroyla çıkarılan dergi, dijitalleşmeyle birlikte çok daha dar bir kadroyla yayınlanabilir hale geldi. O aralıkta birkaç sayı sadece Fatoş Özel'le birlikte çıkardık. Kadroda kimse kalmamıştı. O da ayrılınca bir başka kahraman imdada yetişti: Emine Önel. O sanat tarihi öğrenimi görmüştü. YTÜ'ye, akademik yaşama transfer olana kadar tek kişilik ordu görevi yaptı. Hiç bilmediği bir işi kısa sürede öğrenip yürüttü. Bu az elemanlı dönem ilk başlarda zordu. Emine Önel ayrılmadan bir başka ODTÜ'lü, Alev Erkmen kadroya dahil oldu. O, daha önce Mimarlar Odası'nın Mimarlık dergisini çıkarmıştı, işi biliyordu. Onunla keyifli ve verimli bir çalışma dönemi geçirecektik. Alev'i o zamanlar YTÜ'de yönettiğim Mimarlık Tarihi Anabilim Dalı'na geçmeye ikna ettim ve yayıncılık kariyerini sonlandırdım. İyi ettiğime inanıyorum.

Murat, Burçin ve Mine üçlüsünün ayrılışı sonrasında bir başka değişim, derginin yazı işleri kadrosuyla benim aramdaki yaş dengesinin bir daha düzelmemek üzere bozulmasıdır. O zamana kadar benimle yaklaşık olarak yaşıt olanlarla çalışıyordum. O noktadan sonra hemen herkes benden çok daha genç olacaktı. Gençlerle çalışmanın yaşitlarla çalışmaktan çok farklı bir dinamığı vardır. Daha iyi veya daha kötü diyemem, ama farklıdır. Hala da öyle olmayı sürdürüyör.

Alev Erkmen'le hemen hemen aynı dönemde, olsa olsa birkaç ay sonra, dergide çalışmış en ilginç insanlardan biri olan Cüneyt Budak işe başladı. O da ODTÜ'lüydü. Benimle çok firtinalı bir çalışma dönemi geçirdi. Kendisinden nefret ettiğimi düşünerek bana kendi sözleriyle “aramızı yumuşatmak için” Sigfried Giedion'un yazdığı 1950'ler baskısı bir Walter Gropius monografisi bile armağan etti. Kitabın enderce bulunur tertemiz ilk baskısı bende vardı ve onunki epey su almıştı. Yine de çok sevinmişim gibi yapıp teşekkürlerle kitabı aldım. Riyakarlığım ve onun iyicil çabası beni hala üzer. Cüneyt dergiyi elimden alacağı düşünüşüme ve bunun rahatsızlığını duyduğuma ciddi ciddi inandı. Böyle bir korkum yoktu. Akademik yaşamım çok önemli ölçüde stabildi. Dergiyi de artık neredeyse benden özerk düşünülemezcek kadar sahiplenmişim. Utançla itiraf edeyim ki, Cüneyt'i fazla önemsemiyordum da. Onu dudaklarında hep hafif sarkastik bir gülücükle benimle tartışırken hatırlıyorum. Çok dinamik bir yazı işleri müdürü oldu. Gecisini gündüzüne katarak çalıştı; mesai saati bilmezdi. Ancak *Arredamento* tarihi boyunca sesimi yükselttiğim, düpedüz bağırduğum tek insan da o oldu. Ne olduğunu çoktan unuttuğum bir nedenle avaz avaz bağırduğımı anımsıyorum ki, ben hayatımda bu şekilde toplam dört kere bile ölçümü kaçırmamışım.

2000 yılında Tepe Grubu Ankara'da XXI dergisini çıkarma kararı alınca Cüneyt oraya yazı işleri müdürü olarak gitti. Burada kazandığının üç mislini teklif ettiler. Ayrılışına çok sevindiğimi sandı. Hiç sevinmemiştim. O da yaşamımı çok erken yaşta kaybetti. Klişe anlatımla, bu dünyadan fırtına gibi esti geçti. Yerine bir başka ODTÜ'lü, Kuyaş Örs geldi. Birkaç yıl İTÜ'den Meral Ekincioglu ile birlikte çalıştılar; geçinemediler. Kuyaş “ya ben, ya o” diyerek Meral'den kurtuldu. Ardından benim